

Vacances excitants

À

Estava disposat a passar uns dies de relax i llargues migdiades al Pirineu. Amb règim de pensió completa, l'única preocupació que volia tenir era asseure'm a taula a l'hora dels àpats i buscar els racons on enganxar més senyal wifi per passar nivells del Candy Crush. L'hotel que vaig escollir, en temporada baixa, era econòmic i acollidor. La companyia que vaig trobar-m'hi... iritant.

No sóc de bona família. Tampoc tinc gustos massa refinats. Quan vaig pel món, m'adapto i, si cal, observo què fan els autòctons per no semblar un passerell. I, òbviament, en cas de dubte, demano. Es tracta de ser educat, sobretot en llocs on conviu molta gent. No sóc el personatge obsessiu i malcarat de Jack Nicholson a "Millor, impossible", però la manca d'urbanitat m'enerva. I me'n van donar el goig complet.

Animat pel parèntesi estiuec, vaig arribar al destí en havent dinat. Després de desfer les maletes, em va fer gràcia estovar-me al jacuzzi i, a les set toques, ben fresquet, vaig decidir prendre un refresc escarxofat a les butaques del bar de fusta de l'hotel. Volia llegir una estona abans de sopar. Em va resultar impossible. Una senyora, que tenia el comodament del televisor en propietat com Gollum a "El senyor dels anells", devorava a un volum considerable un programa idiotitzant del canal Divinity. Com que, a la barra, hi havia un parell de clients parlant i rient amb el cambrer, la vella anava donant més i mes veu a la tele fins que, fastiguejat, vaig tancar el llibre.

Poc abans de sopar, a la terrassa del bar, es van anar asseient una vintena llarga d'almeriens d'una cinquantena d'anys que baladrejaven com si venguessin peix al mercat. Comentaven una jornada trepidant de senderisme en la qual havien vist vaques, cavalls i gallines. Com criatures que no han sortit mai de la gran ciutat, vaja. Elles, enjoiades i encoloniades fins al capdamunt, teclejaven mòbils amb pantalla de 25 polzades amb la lletra de Whatsapp ampliada fins a 120 punts. Ells, panxuts i castigats pel sol de muntanya, mentre feien una canyeta, rememoraven els seus dies atlètics pendents del partit de l'Eurocopa que es jugava a les nou. Això sempre que aconseguissin prendre-li el comandament a la iaia del Divinity.

Ens van dir que el sopar era a punt. Tan bon punt vam entrar al menjador (ells, en manada i jo, al darrere de tot, una mica cohibit) hi havia una mena de "photocal" on els comensals es retrataven amb la família propietària de l'hotel vestida de gala ja que, aquell sopar, volia ser la vetllada dels Oscars. No vaig poder evitar sentir certa compassió solidària ?un també ha intentat animar sopars amb més imaginació que recursos?, però, malauradament, la vergonya va anar in crescendo a mesura que sopàvem.

Les parets estaven decorades amb cartells de pel·lícules mítiques i, de fons, anaven sonant, a un volum potser massa alt, les bandes sonores de les cintes. No obstant això, es veu que l'ambientació de la sala no era suficient... Per això, el director de l'hotel va fer tres incursions durant l'àpat per animar la cosa. La primera, teòricament abillat com Charles Chaplin. Llàstima que l'home no s'hi assemblava gens, ni era capaç de reproduir el caminar ni cap dels gestos del geni del cinema mut. Malgrat tot, aplaudiments.

La segona sortida "al ruedo", va ser amb una disfressa peluda que volia simular l'aterridor King Kong. Per darrere, se li veia l'esquena nua i part dels calçotets. Es va picar el pit en tres extrems de la sala i, abans de marxar cap a l'interior de la cuina, davant de l'estupefacció de tothom, va endur-se la sogra en braços com l'icònic goril·la gegant al capdamunt de l'Empire State novayorquès.

La rematada final, la tercera aparició, quasi fa que m'ennuegui. Sona la banda sonora de

"Superman" de John Williams, segons després, apareix amb un vestit blau i vermell farcit amb escuma per fer-lo musculós i un antifaç i una capa vermella curta ridícula. Aquest cop, els andalusos, potser cansats de tantes emocions, van ignorar-lo i ràpidament es va fer fonedís. A mig quart d'onze, em vaig retirar a l'habitació amb intenció d'oblidar-ho tot.

L'endemà al matí, un passeig per Puigcerdà i un cafetonet vora de l'estany em van reconfortar. Però, a l'hora del vermut, ja a l'hotel, m'esperava un grupet encara més tediós que el de la vigília. Avis (no perdrem temps amb eufemismes) amb un marcat accent de Ponent. Pel que vaig poder sentir, no era el primer viatge que feien. Tot i així, semblava que no havien sortit mai de casa.

L'obertura de bufet per dinar va ser com un tret de sortida per a una competició. Suposo que el guanyador seria qui era capaç d'entaforar més menjar en un plat. Els cops de colze i els crits davant de les safates de teca feien feredat. De tot i força. El clímax el vaig veure a escassos metres d'una paella de fideuà. Un avi volia posar-se'n i acabar d'omplir un plat que ja anava força carregat de patates fregides, ensalada russa, alguna croqueta i albergínia arrebossada. La maniobra li era complicada ja que el plat que aguantava amb una mà ja tenia un pes considerable i, amb l'altra volia servir-se fideuà. El cas és que mentre els fideus entraven per una banda, la resta d'ingredients d'aquell plat combinat equilibrat saltaven per l'altre.

El resultat va ser una paella de fideus "trufada" amb altres fregits i salses. Algú va indicar-li que, si volia, poder "fer dos volts" al bufet. Però, esclar, l'home devia tenir por que no n'hi quedés. Per completar-ho vi, gasosa i cues a la taula de les postres per disparar els nivells de sucre fins al capdamunt i haver de demanar hora al sacrificat metge de capçalera acabat el viatge. Crits, bromes de mal de gust, discussions matrimonials i queixes als cambrers van completar un àpat per recordar.

Quan va caure la tarda, comiat dels almeriencs amb sevillanes durant el sopar. Un bàlsam comparat amb la jungla de l'hora de dinar. Amb l'experiència, m'he d'assegurar de dir a la família i als amics que, si algun dia començo a tenir certa senilitat, facin el favor d'esborrar-me d'aquests viatges si, en una mala tarda, m'hi he inscrit.